

по-скоро за монахиня, отколкото за бъдеща ландграфиня на Тюрингия.

Затова, когато младият годеник на Елисавета и първороден син на Тюрингските ландграфове, тъмноокият Херман почина неочаквано в ранна възраст, за миг София повярва, че се е освободила от необичайната венгерка. Ала, уви, за кратко време бе тая надежда. Всички във Вартбург бяха пленени от крежката миловидност, от тихата кротост на Елисавета, която ландграфът обичаше като свое дете. Сякаш най-много от всички – новият наследник, вторият син Лудвиг, който заедно с правата върху престола поемаше и годежната клетва, дадена на венгерския крал. На драго сърце София би пожертвувала огромната зестра, която Андрея Втори щеше да даде на Елисавета в деня на свадбата. Задето по това време във Венгрия бяха открили златоносни мини, които бяха собственост на краля. Ала нежната обич на Лудвиг и привързаността на ландграфа, осуетиха завинаги това нейно горещо желание.

И сега трябваше да понася не само чудатостите на Елисавета, а и тия на гостенката ѝ, младата Анна, която бе дошла да прекара зимата и пролетта при сестра си. Защото двете дъщери, които Гертруд фон Меран бе оставила след смъртта на баба си Андрей Втори, бяха не само сестри по плът и рождение, а и по дух, сякаш близнаци, с еднакви мисли и еднаква воля.

Елисавета и Анна преминаха сводестото предверие, което отвех-
даше към главната северна порта на замъка. Изтичаха по спуснатия
подвижен мост, заслизаха по стръмната пътека надолу. Бъдещата ланд-
графиня бе високо и стройно момиче, с крехка талия и големи сини
очи, в които винаги се таеше някаква безименна, неопределена печал.
Другата, гостенката беше по ниска и по-дребна. Със същите светли
зеници, унесени в постоянна кротост и съзерцание. От бързината
Елисавета закачи прозорното жълто було, с което бе обвита главата
й, за един цъфнал храст. Тя се наведе да го отпачи. В този миг ня-
какъв мъжки глас ^{никако} (двете момичета да трепнат.